

KAPITOLA 1.

Anna

Silnice přede mnou rychle ubíhala, ačkoliv jsem se snažila jet co nejpomaleji to šlo. Z domu jsem vyrazila příliš brzy, jako kdybych před něčím utíkala, ale neuvědomovala jsem si to. Možná to byl jen můj nudný život, který nevnímal, jak pomalu kolem něj plyne čas, možná to byla jen snaha dostat se od rodičů.

Ačkoliv mi bylo už devatenáct let, přišla jsem si ustrnulá, zaseklá ve věčné každodenní rutině – vstát, jít do školy, jet domů, starat se o domácnost, připravit se na další školní den a jít spát. Zatímco mí vrstevníci prožívali největší dobrodružství svých životů, já seděla doma a mohla jsem se těšit jen ze společnosti svých rodičů. Ti se domnívali, že jsem na společenský život ještě příliš mladá. Především tedy můj otec, který mi rád připomínal, jak by se hodné dívky měly chovat. Viděl mě jako malé dítě, které si nemůže dělat, co se mu zachce. Nesměla jsem být venku po jedenácté hodině, nesměla jsem chodit do klubů a na večírky a také jsem nesměla randit. V žádném případě.

Občas jsem se pokusila připomenout mu, že jsem na vysoké škole a že většina mých spolužáků už ani nežije s rodiči, ale nebylo mi to nic platné. Nechtěla jsem na otce s nějakým přemlouváním tlačit, aby mi náhodou nevzal i to málo, co jsem si za dlouhá léta již vydobyla. Mezi to jsem počítala otcovu starou dodávku, kterou jsem mohla nazývat „mou dodávkou“ a jezdit jí každý den do školy, a také šanci čas od času jít ven s mou nejlepší kamarádkou Hannah, která mě navzdory všemu držela nad vodou.

S Hannah jsme byly stejné povahy, stejné nevýrazné myšky s přísnými rodiči, a proto jsme držely při sobě a kuly pikle každou volnou chvíli. Jako jsme to měly v plánu například dnes. Těšila jsem se na večer, protože mě po dlouhé době čekala párty. Moji a Hannini rodiče samozřejmě věřili tomu, že plánujeme jít na nákupy a do kina, což jsme si u nich navzájem potvrdily. Vzhledem k tomu, že jsme obě byly slušné dívky, tak rodiče neměli sebemenší důvod nám nevěřit. Vše jsme vždy měly dopodrobna naplánované, výmluvy přichystané a držely jsme se alespoň nějakých pravidel, abychom nebyly nikdy odhaleny. A prozatím nám to vycházelo. Až dodnes.

Na školní parkoviště jsem dorazila, když nebe bylo ještě temné a zamračené a kolem nebylo téměř ani živáčka. Snažila jsem se zpomalit každý svůj pohyb, když jsem si brala tašku a vystupovala z auta, abych pak nemusela dlouho čekat na začátek hodiny španělštiny. Když jsem zamířila k budově cizích jazyků na okraji kampusu, viděla jsem jen pár rozespalých pracovníků školy mířících do kanceláří. Jinak bylo kolem mrtvo.

Proto mě tolik překvapil a docela i vylekal rozlícený hlas, který nabýval na hlasitosti, když jsem se přiblížila k budově.

„Ještě jednou to uděláš – nebo se o to alespoň pokusíš, tak ti rozbiju hubu, rozumíš?!“ Rozhodně to byl klučíčí hlas, který vycházel zpoza rohu. Zněl opravdu našťavaně. Uslyšela jsem tupé zadunění, jako kdyby někdo někým bouchl o zeď. „Tak rozumíš?!“

V odpověď mu přišlo rozklepané zakňučení – opět klučíčí. „J-jasně, rozumím,“ vykoktal ten někdo vyplašeně.

„Fajn,“ zasyčel ten první. „A teď mi zmiz z očí, ty špíno.“

Stála jsem na místě se sevřeným žaludkem a bušícím srdcem a naslouchala tomu rozhovoru, i když už skončil. Než mi došlo, že bych měla vzít nohy na ramena a rychle zmizet, zpoza rohu vyšel Maddox Manner.

Maddox Manner byl asi nejhezčí kluk na škole. A dost možná i na světě. Pro mě ale představoval všechno, čím jsem opovrhovala. Od hlavy až k patě byl pokrytý tetováním, nalevo v dolním rtu měl kroužek a v pravém uchu dva malé bodce. Byl to kluk s motorkou a v kožené bundě, ze kterého už na dálku sálaly problémy.

Nesnášela jsem tyhle typy. Ale nedokázala jsem se ubránit zírání na něj.

Když si mě všimnul, ještě víc stáhl své dokonalé tmavé obočí a probodl mě hnědýma očima, které připomínaly dvě temné bezedné jámy. Asi nebyl rád, že jsem slyšela jeho vyhrožování, ale nic neřekl. Jen si prohrábl ostrůvek nastylovaných černých vlasů na jinak vyholené hlavě a pokračoval pryč do vedlejší budovy.

Ještě chvíli jsem ztuhle stála na místě a poslouchala svoje srdce, které poplašeně bušilo, než jsem donutila nohy k pohybu a vešla do školy.

O Mannerovi jsem věděla jen tolik, že to byl flákač, král večírků a každý týden sedával na obědech v menze s jinou holkou. Spolu s Hannah jsme se bavily na účet těch slepic, které mu skočily na lep a na krátký okamžik věřily, že jsou pro něj něčím víc než matrací, kterou za chvíli vymění za novou. Věděla jsem také, že se často dostával do rvaček, ale vyhrožování? To tu bylo poprvé.

„On někomu vyhrožoval?!“ vyhrkla Hannah o polední pauze a populila na mě hnědé oči zpoza červených brýlí.

„Pst!“ sykla jsem na ni a letmo jsem se ohlédla kolem sebe po jídelně, abych se ujistila, že nás nikdo neposlouchá. Zjistila jsem, že stejně jako jiné dny nejenže nás nikdo neposlouchá, ale ani se na nás nikdo nedívá. Možná to bylo tím, že jsme neměly tuny make-upu a výstříhy odhalující naše spodní prádlo. Možná tím, že jsme nikdy nebyly na večírcích, kam chodí školní oblíbenci. Byly jsme zkrátka šedé myšky mimo dění, které nikoho nezajímaly, na což jsme byly zvyklé. „Ano, říkal někomu, že mu rozbije hubu.“

„A neslyšelas komu?“ vypyťovala se Hannah dál s nadšenými plamínky v očích.

Zavrtěla jsem hlavou. „Byl to nějaký kluk, ale neviděla jsem ho.“

„Páni,“ hvízdla kamarádka a opřela se do židle. „No, vsadila bych se, že to byl asi nějaký konkurent, co mu ohmatával holku,“ vyslovila nahlas stejnou domněnku, jakou jsem měla já. Protože o co jiného by Mannerovi mohlo jít než o holku?

Uzavřely jsme toto téma a začaly jsme raději plánovat náš dnešní večer. Ačkoliv v našem univerzitním městečku Stanson bylo několik

málo barů, hospod a jedna diskotéka, chtěly jsme jet do Newportu, jediného velkoměsta poblíž. Nerady jsme chodily po podnicích ve Stansonu, jelikož vždy hrozilo nebezpečí setkání s našimi rodinnými příslušníky, především s Hanninými dvěma staršími bratry, kteří byli zákešní a neváhali by mě i Hannah udat rodičům.

Zatímco Hannah vymýšlela, kam se stavíme na jídlo, mou pozornost upoutal hlouček u stolu na druhé straně místnosti. Několik holek se tam hlasitě hihňalo a předklánělo a prohýbalo tak, aby jim co nejvíc vylézala prsa z hlubokých výstřihů. Bylo to trapné a směšné, ale mě to z nějakého důvodu rozčilovalo. „Co takhle jít do Vegetariánského ráje?“ ozvala se Hannah, ale já ji sotva vnímala. „Hej, posloucháš mě vůbec?“ Luskla přede mnou prsty, aby si získala mou pozornost.

Zamrkala jsem. „Jo,“ zalhala jsem, ale marně. To už její oči skenovaly jídelnu a zaměřily se na bod, který jsem předtím sledovala.

Povytáhla obočí. „Manner?“ podivila se.

Rychle jsem zavrtěla hlavou. „Koukala jsem na ty holky kolem,“ zamumlala jsem.

Hannah se zasmála. „Už jsem se lekla, že se ti začíná líbit,“ pronesla sarkasticky. Ne že by šlo, aby se někomu nelíbil. A moje kamarádka moc dobře věděla, že se mi líbí, a často si ze mě kvůli tomu utahovala.

„Ha, ha, ha,“ zabručela jsem a rozhodla se konverzaci stočit zpět k našemu večeru. „Co jsi to říkala o Vegetariánském ráji?“ zeptala jsem se. „Nevadilo by ti to?“

„Vůbec,“ ujistila mě a ledabyle mávla rukou. Bylo fajn mít kamarádku, která netrvala na tom, jíst maso. Já a celá moje rodina jsme totiž byli vegetariáni a odmalička jsem mimo zdravé stravování byla vedená k tomu, že jíst maso je proti přírodě. Nevím, jestli moje maminka byla vždy vegetariánka, či to všechno vzešlo z hlavy mého otce s přehnaně zdravým životním stylem, ale nejíst maso mi nevadilo.

Po obědě jsme s Hannah šly na lekci jógy a pak konečně domů. V rychlosti jsem si nachystala věci na příští den do školy, poklidila

jsem v obýváku a pak už jsem se začala chystat na to, až u domu zastaví Hannah ve svém ojetém volvu. Na sebe jsem si vzala své nejlepší džíny a tmavě modré tričko a namalovala jsem se slabou vrstvou řasenky, která se v případě, že se táta vrátí brzy domů, nedala poznat. Tak nějak mi nebylo povoleno se malovat, ačkoliv to nebylo nikdy vyřčeno nahlas.

Do Newportu to byla více než hodinová cesta, během které jsme s Hannah probraly do puntíku všechny školní drby – protože ona jich díky bratrům vždy měla alespoň kilo, a pak jsme nahlas hulákaly poslední hity Taylor Swift. Půjčila jsem si její třešňovou rtěnku a těšila se, až budu tancovat v klubu, kam jsme po zastávce na večeri zamířily.

Štěstí bylo, že v Newportu to žilo, i když byla středa, jinak bychom s Hannah jen znuděně seděly u prázdného baru a pily limonádu. Ale díky happy hour a bezplatnému vstupu ve všední dny tu bylo narváno, takže jsme se svými limonádami tancovaly uprostřed plného parketu. Sice jsme neměly moc času, ale i tak jsme si naši akci chtěly naplno užít. Věděla jsem, že Hannah si od těchto párty vždy slibovala seznámení s nějakým zajímavým klukem, a proto mě nepřekvapilo, že nesetřásla ruce, které se jí náhle ovinuly kolem boků. Nadšeně na mě vyvalila oči a po chvíli tancování zády k hubenému bradkáči se k němu otočila čelem a já zůstala jako páté kolo u vozu. Opatrně jsem se z parketu vytratila, a dala jim tak jistou míru soukromí.

Čekala jsem, že jejich tanec každou chvíli skončí a oni se rozloučí, ale čím víc jsem čekala, tím víc mi docházelo, že to se nestane. Po několika odehraných písních šli oba dva k baru, kde se bavili a popíjeli. Neušlo mi, že Hannah od kluka s rozpaky přijala alkohol. Po očku jsem je sledovala, pro případ, že by bradkáč chtěl mou kamarádku někam odtáhnout, ale on s ní jen dál konverzoval, popíjel a následně šli opět tančit, zatímco já byla stále sama stranou. V takovémto duchu večer neúprosně ubíhal dál. Když jsem se jejich směrem otočila asi podesáté, Hannin obličej byl schovaný v jeho vousech, jak se náruživě líbali. Nevím proč, ale přišlo mi to trochu nechutné. Nechtěla jsem to kamarádce kazit, ale zaprvé – nepřišlo